

VALOKEILA

XXVIX OULUN KANSAINVÄLISEN LASTEN- JA
NUORTENELOKUVIEN FESTIVAALIN VIRALLINEN
ÄÄNENKANNATTAJA

Tapaa Marjut Komulainen!

LUE LISÄÄ TAKASIVULTA!

PÄÄKIRJOITUS

Kutsu elokuvaan

Jälleen on aika elokuvan astua Valokeilaan, kun Oulun kansainvälinen lasten- ja nuortenelokuvien festivaali tuo huikeita elämyksiä Oulun tummaan marraskuuhun. Jo viidettä vuotta peräkkäin Valokeila ja Valveen sanataidekouluun nuoret kriitikot seuraavat viikon tapahtumia ja kertovat ajatuksiaan tämän vuoden elokuvatarjonnasta.

Yksi mahtavimmista festarimuistoistamme on viime vuodelta, kun kävimme Kameleontti-ryhmämme kanssa katsomassa ruotsalaisen elokuvan *Unelmia*. Melko hurjan leffa-elämyksen kruunasi ohjaaja Ivica Zubakin tapaaminen Studioissa heti elokuvan jälkeen. Monelle kysymykselle löytyi vastaus, ja saimme kuulla kiinnostavia tarinoita taideteoksen taustalta.

Tänäkin vuonna katsojilla on oivallinen mahdollisuus tavata useita elokuva-alan ammattilaisia festariviikolla. Ouluun saapuu kunniavieraksi esimerkiksi italialainen ohjaaja Enzo D'alò sekä kotimaisten elokuvien ohjaajat Mari Rantasila, Marjut Komulainen ja Hanna Bergholm.

Parhaimmillaan elokuva on taianomaisen taiteenlaji: vain tunnissa parissa se avaa meille oven kokonaiseen maailmaan, joka voi naurattaa, itkettää, ravistella, puhdistaa, herättää muistoja ja uusia ajatuksia.

Nyt jos koskaan kannattaa kulkea kipin kapin elokuvaan. Näin laajaa kattausta ei saa Oulussa kuin kerran vuodessa!

ANNA ANTONEN JA KATI INKALA
Valokeila-lehden päätoimittajat
Valveen sanataidekouluun opettajat

VALOKEILASSA

Nostalgiaa ja härnäävä naapurin poika

Sanataideryhmä Kynäkirahti katsoi ensimmäisen Tiina-lyhytelokuvan.

Tunnelma

”Lämmin, perinteinen ja leppoisaa katseltavaa. Mukavaa vaihtelua action-splatter-elokuvaan verrattuna.”

”Elokvassa oli koko ajan iloinen tunnelma, mikä oli hyvä asia. Joihinkin kohtauksiin, kuten pojan tippumiseen avantoon, olisi voinut lisätä hieman draamaa.”

”Tuli mieleen se paikka, missä mun pappa asuu, ja äidin vanhat valokuvat.”

Henkilöhahmot

”Hahmot olivat kuin muotista valettuja, määrätietoinen ja pikkuvanha päähenkilö, huolehtiva ja määrälelvä kotiäiti, rento isäpappa sekä härnäävä naapurinpoika, jolla onkin pieni ihastus Tiinaa kohtaan. Silti nämä stereotyyppit tekevät elokuvasta juuri niin nostalgisen, että sitä katsoo ilokseen.”

”Tiinan äiti oli pelottava, kun se näytti vihaiselta.”

Ajankuva

”Tiinan äiti oli tyranni! Ihme kun ei saman tien ripustanut tyttäntään korvista pyykkinarulle, raivosi joka asiasta. Tästä näkee, että muihin oli tiukempi kuri tai aikuiset vaan oli tylsempiä.”

”Vaatteet näyttivät kylmiltä. Jaloissa oli vain pitkät sukat, kun ne pyöri lumihangessa.”

”Kuka lapsi menisi nykyään luis-telemaan hame päällä?”

Äänimaailma ja lavastus

”Puvustus ja lavastus onnistunutta.”

”Vaatetyylit, huoneet ja käyttäytyminen sopivat hyvin elokuvan aikakauteen.”

”Eteni ehkä hiukan töksähdel- len.”

”Musiikkia oli ehkä hieman liian paljon ja se tuntui hallitsevalta.”

Muuta

”Teemoja oli sopeutuminen ja näin, mutta kävisikö tosiaan noin helposti oikeassa elämässä? Toinen teema oli ehkä sellainen ihana 9-vee ihastumisdraamasäätämi-

nen.”

”Aika samanlainen kuin kirja.”

”Ihan mielenkiintoinen, suunnattu kuitenkin lapsille, ei teineille.”

SANATAIDERYHMÄ KYNÄKIRAHVI

Tiina-elokuvien esitykset:

Ma 15.11. Valvesali, vapaa pääsy
klo 19.00 Tiina2

To 18.11. Studio, vapaa pääsy
klo 15.00 Tiina1
klo 17.00 Tiina2

KIRJA-ARVIO

Villikko

Anni Polva: *Tiina-kirjat 1956 - 1986*. AAK/Karisto.

Anni Polvan *Tiina*-kirjat sijoittuvat 1950-luvun Tampereen maisemiin. Sarja kertoo hyväsydämisestä poikatytöstä nimeltään Tiina. Monissa kirjoissa hän on kotonaan, mutta on myös kirjoja, joissa hän on muualla, yleensä mummolassa tai joskus retkellä.

Kaikissa kirjoissa ei ole selkeää juonta, esimerkiksi *Tiinassa*, mutta on myös kirjoja, joissa on juoni, esimerkiksi *Tiina ei pelkää*. *Tiina*-kirjat sopivat hyvin alakouluikäisille, mutta myös vanhemmille.

Monet nykyiset aikuiset ovat lukeneet *Tiinat*, ja minäkin aloitin niiden lukemisen äitini suosituksesta. Tämä ei kuitenkaan ole huo-

nouden merkki. *Tiinoissa* on hyvää iloisuus ja raikkaus, mutta joskus Tiinan äidin henkilöahmo on ärsyttävä, koska hän on niin tiukka.

Teksti ei ole kovin pientä, eivätkä luvut kovin pitkiä, joten *Tiina*-kirjat ovat nopealukuisia. On hyvä lukea välillä kotimaistakin tyttökirjallisuutta.

AINO PÖYKKÖ
SANATAIDERYHMÄ KYNÄKIRAHVI

Merikapteeni- haaveista ohjaajantuoliin

Sanataideryhmä Kynäkirahvi haastatteli ohjaaja-käsikirjoittaja Marjut Komulaista.

1) Oletko pienestä pitäen halunnut elokuvaohjaajaksi?

Halusin näyttelijäksi, ja valmistuinkin teatterikoulusta näyttelijäksi, v.-77. Olin kuitenkin jo lukiossa tehnyt kaveriporukan kanssa lyhytelokuvia 8 mm:n ja 16 mm:n kameroilla. Ja se työ alkoi kiinnostaa. Elokuvaohjaajaksi olen tullut työn kautta. Jossain vaiheessa lukiossa ajattelin myös merikapteenin uraa.

2) Mitkä ovat mielestäsi käsikirjoittajan ja ohjaajan tärkeimmät ominaisuudet? Onko joistakin omista luonteenpiirteistäsi ollut hyötyä ammatissa?

Käsikirjoittajan tärkein ominaisuus mielestäni on kyky kertoa tarinoita ja kyky olla yksin, mutta myös kyky ottaa vastaan kommentteja ja muutosehdotuksia. Ohjaajan tärkein ominaisuus on kyky tahtoa. Lisäksi suuri paineensietokyky, huumorintaju, kyky lukea ihmisten mielenliikkeitä ja pitkäpinnaisuus ovat luonteenpiirteitä, joita tarvitaan. Molemmissa ammateissa myös hyvä rytmitaju

on tärkeää.

3) Mikä on elokuvaohjauksen kultainen sääntö?

Koskaan ei saa unohtaa, että näyttelijä on elokuvan sielu. Elokuvat kertovat ihmisistä.

4) Poikkeako tv-elokuvien ja minisarjojen ohjaaminen jotenkin kokoillan elokuvien ohjaamisesta?

TV:ssä budjetti on yleensä pienempi, mikä vaikuttaa ryhmän kokoon ja kuvauspäivien määrään. Muuten TV-elokuvan teko ei poikkea pitkän elokuvan tekemisestä. Minisarjoissa täytyy myös pitää mielessä, että jokaisen osan tulee muodostaa kokonaisuus, jossa on kaari.

5) Mikä innoitti sinut käsikirjoittamaan Tiina-kirjat elokuviksi?

Pidin lapsena Tiina-kirjoista. Tiina on minusta kiinnostava henkilö-hahmo. Lisäksi muutkin kirjojen henkilöt ovat kiinnostavia, ja henkilöiden väliset suhteet luovat hyviä tilanteita.

6) Millaista Tiina-lyhytelokuvien ohjaaminen oli?

Ohjaaminen oli hauskaa. Meillä oli hyvä ryhmä ja näyttelijät. Kuvasimme sarjaa puoli vuotta. Viimeiset osat kuvattiin kesällä Ruovedellä, jolloin asuimme camping-alueen mökkikylässä ja iltaisin pidimme lettukestejä nuotion äärellä. Lapsinäyttelijöiden kesken vallitsi todella hyvä henki.

7) Kuka on oma lempiohjaajasi ja mikä on lempielokuvasi?

Lempiohjaajia on monta, mutta jos yksi pitää nimetä, niin Chaplinin elokuva "Kultakuume" on ehdoton.

SANATAIDERYHMÄ KYNÄKIRAHVI

Marjut Komulainen on tavattavissa to 18.11. klo 17 Studioissa, missä esitetään hänen Tiina-sarjaansa.

Maailmanympärysmatkalla

Festivaalin ohjelmistossa nähdään elokuvia kaikenikäisille lapsille ja nuorille 3-vuotiaista ylöspäin. Nuorille suunnattu Kasvukipuja-sarja on laajempi ja monipuolisempi kuin koskaan, ja erityisesti nuortenelokuvia on muutenkin reilusti mukana.

Tarjoamme tänä vuonna melkoisen maailmanympärimatkan: elokuvissa pääsee useimpien Euroopan maiden lisäksi Argentiinaan, Japaniin, Indonesiaan, Intiaan, Nepaliin ja Iraniin. Ensimmäisen kerran festivaalin historiassa on tarjolla syyrialainen elokuva.

Avajaiselokuvana maanantaina 15.11. nähdään intialainen I am Kalam. Tänä vuonna festivaalilla on tarjolla suomalaisia uusia pitkiä elokuvia peräti neljä kappaletta: Risto Rappääjä ja polkupyörävaras, Muumi ja punainen pyrstötähti, Sisko tahtoisin jäädä ja Sukunsa viimeinen.

MARJO PEKONEN

29. Oulun kansainvälinen lasten- ja nuortenelokuvien festivaali 15. - 21.11.2010
<http://www.oulunelokuvakeskus.fi/lef>

TOIMITUS

Päätoimittajat: Anna Anttonen ja Kati Inkala

Toimitus: Anne Karppanen, Minna Kemppainen, Martta Tynjälä, Siina-Elina Sipilä, Hanna Spets, Viivi Huttunen, Maria Muilu, Annukka Rytty, Aino-Sofia Koirikivi, Aino Pöykkö, Iida Tervo, Marjo Pekonen
Taitto: Henna Toppi
Julkaisija: Valveen sanataidekoulu, Oulun kansainvälinen lasten- ja nuortenelokuvien festivaali
Painos: 400 kpl

Lisätietoja:

www.oulunelokuvakeskus.fi/lef

KIRJA-ARVIO

Maalaiselämän monet ilot

Anni Polva: *Tiinan ampiaiskesä*. 1971. AAK/Karisto.

Nuoren Tiina-tytön vaiheikkaasta kesälomamatkasta mummon luo maaseudulle kertova *Tiinan ampiaiskesä* on Anni Polvan Tiina-sarjan kuudesta osasta, jossa huolet uuteen kaupunkiin ja tyttöporukoihin sopeutumisesta ovat väistymässä poikien ja pusujen tieltä.

Tiina ja Juha polkevat pakoon

lähestyvää koulun alkua Tiinan mummolaan, eikä ensimmäisestäkään päivästä selvitä kummelluksitta. Kaikenlaiset arkiset ongelmat mekon tahrineista lehmänlajista alkaen seuraavat toisiaan kaatuviin dominojen tavoin; ensimmäisen pulman ratkaisu aiheuttaa seuraavan, ja näin jatkuu ilman taukoa aina loppuun saakka.

Tarina porskuttaa eteenpäin juonettomana, mutta yhtenäisenä lievästä kuvauksen kankeudesta huolimatta. Ajoittaiset huumorinpilkahdukset parantavat muuten

pinnalliselta ja silotellulta vaikutavaa miljöötä ja henkilöhahmoja, mutta suuri osa nuoremmille suunnatusta hauskutuksesta jää vain sanoiksi paperille.

Polva onnistuu kuitenkin hipaisemaan pintaa syvemmälle: Tiinan ja Juhan välinen ystävyys sen eri väreissä on uskottavaa ja kaunis-telematonta.

IIDA TERVO

SANATAIDERYHMÄ KYNÄKIRAHVI

VALOKEILA

XXVIX OULUN KANSAINVÄLISEN LASTEN- JA
NUORTENELOKUVIEN FESTIVAALIN VIRALLINEN
ÄÄNENKANNATTAJA

Punamin matkassa Nepaliin

LUE LISÄÄ TAKASIVULTA!

KIRJAVINKKI

Hauskoja hetkiä kaipaavalle

*Sinikka ja Tiina Nopola:
Risto Rappääjä ja komea Kullervo.
Tammi, 2002.*

8–9-vuotiaiden sanataideryhmän mielestä *Risto Rappääjä ja komea Kullervo* on nauruhermoja kutkutteleva kirja, joka pitää otteessaan ensi sivuista viimeisiin lauseisiin asti.

Riston harmiksi naapurin vaarin luo on muuttanut Kullervo, joka onnistuu hurmaamaan puolelleen niin Nellin kuin Rauhatäidinkin. Kullervo ei ole tavallinen lapsi, vaan hän pukeutuu vain valkoiseen, juo teensä hopeisena. Hän aikoo myös löytää vaimon yksinäiselle vaarilleen!

Ristoa Kullervon omiutiset tavat ärsyttävät: Kullervo pelkää vieraita toiletteja, voi juoda vain sopivan viileää vettä ja lukee aamut illat puhelinluetteloa. Rauhatäti väittää Kullervon omiutisten tapojen johtuvan siitä, että Kullervo on oikea aatelinen. Aatelinen tai ei, Risto päättää, että Kullervosta täytyy päästä eroon.

Miten Riston suunnitelma onnistuu? Mitä Kullervo oikein etsii puhelinluettelosta? Entä löytääkö Kullervo vaarilleen uuden vaimon? Vastaukset näihin kysymyksiin saat lukemalla kirjan *Risto Rappääjä ja komea Kullervo*.

8 - 9-VUOTIAIDEN
SANATAIDEKERHO

**Risto Rappääjä ja polkupyörävaras
Suomi 2010, 75 min**

ke 17.11. klo 19, Plaza 4
to 18.11. klo 11, Plaza 1
su 21.11. klo 10, Valvesali

VALOKEILASSA

Vuorten viisaat herättää viisauden

Jos istuu bussimatkan mieltien viisautta, onnellisuutta ja elämänsä suuntaa, tietää, että elokuva on herättänyt ajatuksia.

Dokumentissa *Vuorten viisaat* neljä lukiolaista tutustuu vuoriston vanhusten elämään. Nuoret ovat kuin ketkä tahansa, jotka pohtivat oman elämänsä suuntaa. Jokaisella heistä on halu tehdä jotain tärkeää ja löytää oma tiensä, mikä ei ole yksinkertaista.

Vanhukset elävät jokseenkin askeettista elämää, täynnä kunnioitusta. Heillä on erittäin omintakeinen side elämään ja viisautta, jota ei saa kuin elämällä. Viisautta, jota meidän kaikkien tulisi kuunnella.

Jokaisen sanan, ilmeen ja eleen takaa kamera vangitsee henkilöiden aidot tunteet. Katsoin valkokankaan läpi näiden ihmisten sieluun, joka ei voinut valehdella. Huomasin, että meillä jokaisella on samankaltaisia aja-

Vuorten viisaat -elokuvan taustalla soi suomalaisen lauluyhtye **Rajattoman musiikkia**.

tuksia sydämellämme, mutta kaikilla on kuitenkin eri tarina ja viisaus jaettava toisillemme.

Mitä viisaus sitten on, tai onnellisuus? Mikä on se oikea tie? Yksi vanhuksista sanoi, että ei ole väliä, tykkääkö siitä mitä tekee: sitä tekee vain elääkseen. Hän perusteli ajatustaan sanomalla, että jos ihminen etsii vain hyviä asioita elämässään, hän ei päädy mihinkään.

En ehkä saanut täysiä vastauksia omiin kysymyksiini, mutta dokumentin myötä tiedän, että me kaikki tarvitsemme van-

huksempa, jonka viisautta voimme ammentaa itseemme. Tärkeintä on, ettemme keskity siihen, onko elämä täydellistä tai juuri sitä, mitä haluamme, vaan että meillä on päämääriä ja paikka, jossa voimme olla vapaita ja osa jotain sellaista, mitä ihmisäivot eivät käsittä.

KRISTIINA LEINONEN
SANATAIDERYHMÄ KAMELEONTTI

**Vuorten viisaat
Japani 2010, 125 min
yli 14-vuotiaille**

ke 17.11 klo. 15.00, Studio
la 20.11. klo 14.00, Plaza 4

FESTARITUNNELMISSA

Dokumentteja, kirjoja, Italiaa

Sanataidekoulun kriitikoiden kynät ovat jo kipunoineet eri elokuvien ympärillä. Viikon ensimmäinen festarilehtemme nosti esiin kunniamerkit Marjut Komulaisen. Tänään Valokeila pureutuu festivaalin dokumenttielokuvaan, joiden mukana voi matkustaa esimerkiksi Nepaliin, Ranskaan tai Japaniin.

Valokeilaan keskittyä viikon aikana vielä erityisesti ita-

liaalisiin elokuvaan sekä kaunokirjallisuudesta kumpuaviin aiheisiin. Italiasta tulee sekä aivan pienille suunnattuja animaatioita että kokopitkiä näytelmäelokuvia, ja niistä voi lukea perjantain lehdestä. Kirjallisuusaiheisiin kriitikot paneutuvat viikon viimeisessä lehdessä lauantaina.

Erityisen kiinnostavaa on, lunastaako Risto Rappääjä

-elokuva sanataideharrastajien odotukset. Sanataidekoulun 8–12-vuotiaat harrastajat ovat sukeltaneet syksyn aikana Sinikka ja Tiina Nopolan Risto-kirjojen maailmaan. Kirjat ovat saaneet suuren suosion, mutta miten käy elokuvan? Se selviää lauantain lehdestä.

KATI INKALA JA ANNA ANTONEN
VALOKEILAN PÄÄTOIMITTAJAT

Punamin sisarukset ja ystävä kotona.

Pieni vahva isosisko

Punam on Nepalissa asuva yhdeksänvuotias tyttö. Perheen äiti on kuollut, ja isä tekee pitkää päivää riisiviljelmällä, joten Punam joutuu huolehtimaan pikkuveljestään ja -siskostaan. Siitä huolimatta he pystyvät käymään koulua. Koulussa he opiskelevat esimerkiksi englantia, liikuntaa ja matematiikkaa. Koulurakennus on pieni, ja siellä on paljon lapsia. Luokkien välissä ei ole seiniä, vaan ainoastaan verhot.

Punam ei ole itsekäs: hän toivoo sisarustensa ja ystäviensä parasta. Hän tahtoisi aikuisena ruveta opettajaksi, jotta pystyisi auttamaan muita samanlaisissa oloissa eläviä lapsia. Hän haluaisi myös sisaruksilleen kunnan ammatin. Punam uskoo veljensä voivan tulla miksi tahansa, mutta hän on huolissaan siskostaan, jolla on huonot jalat.

Neljän vuoden päästä lasten täytyy välillä tehdä töitä tiilitehtaalla. Heillä on kuitenkin yhä aikaa

jatkaa koulunkäyntiä. Koska lasten isä työskentelee myös tiilitehtaalla, he näkevät toisiaan enemmän, joten siinä on sentään jotain myönteistä.

Kulttuurishokki

Meidän mielestämme *Isosisko Punam* -elokuva oli hyvä ja melko puhutteleva. Oli kauheaa nähdä, kun pienet lapset joutuivat tekemään raskasta työtä. Silti he pystyivät välillä leikkimään ja iloitsemaan pienistä asioista, kuten isän läsnäolosta ja mehujään syömisestä.

Tuntui oudolta katsoa, että meitä nuorempi Punam oli ikään kuin äiti perheelleen. Hän teki ruokaa, kävi kaupassa ja huolehti sisaruksistaan yrittäen samalla huolehtia omasta koulunkäynnistään ja työskentelystään. Länsimaisessa kulttuurissa lapsilta ei vaadita sellaista, ja elokuvan aikana tulimme miettineeksi, miten itse olisimme

selviytyneet. Ajattelimme myös, että jos emme olisi saaneet minäkäänlaista koulutusta, voisimme olla itsekkin töissä tiilitehtaalla.

Elokuvan aikana mieleen nousi kysymyksiä: Mistä Punam on oppinut huolehtimaan omista ja perheensä asioista? Onko Punamilla koskaan ollut ketään naisen mallia, jos hänen äitinsä kuoli hänen ollessaan viisivuotias? Minkälainen suhde hänellä on isäänsä, joka ei ole juuri koskaan kotona? Millainen tulevaisuus Punamilla on?

Lopussa Punam käy kameran takana kuiskaamassa kuvaajalle: ”Älä unohda minua.”

KAIIJA RAHKONEN JA
MARIA RASINKANGAS
SANATAIDERYHMÄ KAMELEONTTI

Big sister Punam
(*Isosisko Punam*)
Serbia/Nepal 2009, 51 min

TIEDOTUS

Tervetuloa kielikylpyyn

Festivaalin ohjelmistossa on runsaasti elokuvia eri maista ja eri kielillä. Esimerkiksi Sebbe-elokuvassa voi harjoitella ruotsin kieltä, ja Rosa Luxemburgin jäljillä -elokuvassa puhutaan ranskaa.

Lauantaina 20.11. klo 12 kaikki saksan kielen osaajat ja opiskelijat ovat tervetulleita katsomaan elokuvan Krokotiilijengi iskee jälleen (Plaza 5). Elokuvaan on vapaa pääsy. Tässä, kuten kaikissa kilpa-, maailmanpyörä-, kasvukipuja- ja dokumentisarjan elokuvissa, on englanninkielinen tekstitys. Myös englannin harjaannuttaminen on siis mahdollista samalla kertaa.

Festivaalin aikana kielikylpy ei rajoitu pelkästään koulussa lukemiimme kieliin, sillä ohjelmistosta löytyy myös nepalin-, japanin-, syyrian- ja italiankielisiä elokuvia. Elokuvat tarjoavat mahdollisuuden vahvistaa kielitaitoa sekä oppia kyseisestä maasta ja maan tavoista. Lisäksi elokuvat tuovat Suomessa asuville eri maiden kansalaisille tuulahduksen tuttua ja kotoista omasta kotimaasta.

MARJO PEKONEN

29. Oulun kansainvälinen lasten- ja nuortenelokuvien festivaali 15. - 21.11.2010
<http://www.oulunelokuvakeskus.fi/lef>

TOIMITUS

Päätoimittajat: Anna Anttonen ja Kati Inkala
Toimitus: Elina Tihinen, Kristiina Leinonen, Kaija Rahkonen, Maria Rasinkangas, Senni Luttinen, Karoliina Hyrkäs, Eliisa Halonen, Iris Kontio, Oona Tuomaala, Viivi Kaikkonen, Veeti Taimisto, Viivi Immonen ja Marjo Pekonen
Taitto: Henna Toppi
Julkaisija: Valveen sanataidekoulu, Oulun kansainvälinen lasten- ja nuortenelokuvien festivaali
Painos: 400 kpl

Lisätietoja:
www.oulunelokuvakeskus.fi/lef

LEFFA-ARVIO

Skating on the other side of the world

Sébastien Abesin ohjaama *Skeittarien matkassa* on värikylläinen dokumentti kuuden ranskalaisen skeittarin matkasta Indonesiaan. Indonesiassa skeittaajat etsivät uusia paikkoja tempujen tekemiseen ja kuvaamiseen. Samalla he saavat lisäinspiraatiota uudesta ympäristöstä.

Skeittausta värittävät keltainen, vihreä ja auringon valo, jotka antavat dokumenttiin valoisan ja herkkuisen maun. Kuvauskulmat eivät olleet tyl-

siä, vaan välillä kameran kanssa liikutaan maantasossakin.

Vaikka kuvaukseen on selkeästi käytetty aikaa, jotta saavutettaisiin tietty rentous, se ei mielestäni kuitenkaan tuo dokumenttiin tarvittavaa vauhtia. Erilainen musiikki olisi ehkä voinut tuoda dokumenttiin lisää kaipaamaani vauhdikkuutta, mutta toisaalta, dokumentin pääosassa ovat selkeästi skeittaajien omat kokemukset vierassa maassa skeittauksesta. Dokumentista mieleeni

jäivät erityisesti Indonesian värit ja yleinen katukuva. Skeittauspaiikat olivat vähän ränsistyneitä. Silti niiden käyttö oli rajallista vartiointin takia. Dokumentin hienoimpiin kohtauksiin kuuluu yhden skeittaajan onnistuminen kauan yrittämässään tempussa, mistä hän sai myös tilannetta seuranneen vartijan onnentoivotukset.

SENNI LUTTINEN
SANATAIDERYHMÄ KAMELEONTTI

Indonesi 'am
(*Skeittarien matkassa*)
Ranska 2008, 24 min
Studio
la 20.11. klo 18.00, 19.00 ja 20.00

VALOKEILA

XXVIX OULUN KANSAINVÄLISEN LASTEN- JA
NUORTENELOKUVIEN FESTIVAALIN VIRALLINEN
ÄÄNENKANNATTAJA

Isoisän Italiassa

LUE LISÄÄ TAKASIVULTA!

LEFFA-ARVIO

VALOKEILASSA

Simonen maailma

Simonen kotitalon ympäristö on täynnä kirjeitä, jotka on osoitettu kuussa asuvalle Tulitikku-ukolle. Laskelmien mukaan näkijänsä toiveet toteuttavan ukon tulisi saapua maan päälle muutaman päivän kuluessa.

Äitinsä kuoltua 11-vuotias Simone on keskittynyt tutkimaan kotitalonsa ympäristöstä löytyviä johtolankoja, joiden mukaan Tulitikku-ukko on kulkenut juuri siellä. Isä yrittää kaikin keinoin pitää poikansa kotona, mutta Simone on päättänyt todistaa Tulitikku-ukon olevan olemassa.

Simone kutsuu koolle eriskummalliset ystävänsä, ja yhdessä he alkavat haravoimaan maastoa ilkeän Rubinin ansoista ja keksimään Simonelle keinoja paeta liikahuolehtivan isänsä otteesta. Simone ja Rubinin ihana Lorenza-serkku löytäytyvät yhteen, ja kaikki on yllättäen valmista. Mutta saapuuko itse Tulitikku-ukko tapaamaan heitä koskaan?

Maustetta *Tulitikku-ukko*-elokuvaan toivat hauskat animaatioekstrat, soljuva italian kieli ja rakastettavat henkilöahmot. Simonen kertoessa tarinaa Nino-possukin osaa lentää ja pojan ystäviä on suunnattu mielenkiintoisilla tarinoilla: Kram nuorenee vanhetessaan ja Hermanni on jättiläisen poika.

Tarina oli opettavainen ja jättää jälkensä vanhempiinkin katsojiin. Itse ihastuin elokuvan kirkkaiisiin väriihin ja positiiviseen tunnelmaan.

ANNI RAJANIEMI

SANATAIDERYHMÄ KAMELEONTTI

L'Uomo Fiamminero
(Tulitikku-ukko)
Italia 2009, 81 min

Luudat eivät tottele ilkeitä ihmisiä

Italialaisen Enzo D'Alòn elokuva *Sininen nuoli* nauratti, hämmensi ja haukotutti. Mukana oli myös pieni annos hyväntahtoista italialaista hulluutta.

Tapahtumat sijoittuvat loppiaiseen, jolloin kiltti Befana-noita jakelee lahjoja lapsille ilmaiseksi italialaisen perinteen mukaisesti. Tänä vuonna Scarafoni, itsekäs lihava mies, on punonut juonen keplotellakseen itsellensä lisää rahaa.

Befana on sairastunut ja ensimmäistä kertaa uransa aikana hän ei pääse jakamaan lahjoja lapsille. Scarafoni on lupautunut hoitamaan tehtävän, mutta onkin päättänyt myydä leluja vain rikkaiden perheiden lapsille. Kaupungin lasten odottaessa innoissaan lelut ovat päättäneet kapinoida vastaan, sillä ne eivät halua päätyä rikkaiden lasten leluröykkiön jatkeeksi. Ne haluavat lapselle, jolta saisivat kaipaamaansa arvostusta.

Elokuvan suositellaan yli kuu-sivuotiaille. Mielestämme elokuva oli turhankin pitkitetty, joten siinä mielessä raja on sopiva: nuorem-

mat eivät välttämättä puoltatoista tuntia jaska tarinaan keskittyä. Toisaalta pelottavia kohtia ei ollut paljoa ja nekin harvat oli pehmenetty huumorilla.

Juoni elokuvassa oli hyvä, tosin kokonaan lapsille suunnattu, joten siihen ei jäänyt haastetta vanhemmalle katsojalle. Hauskat, vaihtelevat kuvakulmat elävöittivät ja piristivät välillä väsynyttä tunnelmaa, joka johtui tapahtumien yöllisestä ajankohdasta.

Koska Befana toimii hyvin jou-

lukukin omaisesti, oikean joulupukin ilmestyminen elokuvaan hämmensi meitä paljon. Iloisen, mutta hieman sekavan elokuvan parasta antia olivat loppujen lopuksi Scarafonin toilailut luudan kanssa, mikä sai lapsiyleisönkin käkättämään iloisesti.

MERVI MIKKONEN JA

AINOKAISA VETELÄINEN

SANATAIDERYHMÄ KAMELEONTTI

La Freccia Azzurra
(Sininen nuoli)
Italia 1996, 90 min

ELOKUVISSA

Hassuja leikkejä

Katsoimme 5–8-vuotiaiden sanataideharrastajien kanssa Hanna Bergholmin Pikku Kakkosessakin esitettyä viefkeää *Reetta ja Ronja*-lastenohjelmaa. Elokuvasalissa kuului ihastuneita ja jännittyneitäkin huokauksia sekä riemukkaita naurahduksia.

Elokuva oli lasten mielestä hassu, kiltti, paras, maailman parhain, kiva ja nätti. Kerholaisten lempihenkilöitä elokuvassa oli Ronja,

Reetta ja Riku. ”Naapurin pojat olivat vähän tuhmia mutta myös kilttejä ja pelokkaita”, kerholaiset summaavat. ”Ne pelkäsi tyttöjen kummitusta. Se isovelji oli oikeasti se kummitus”, lapset pohtivat.

Kummituskohta puhutti, koska siinä meinasi kamalasti jännittää, mutta se oli myös yksi kerholaisten lempikohtista. ”Myös se oli hyvä, jossa ne taikoi. Ja se sirkusheppajuttu ja se kun ne oli etsiviä,” kertovat kerholaisten innoissaan. ”Oli hassu, kun ne käski tytöt keskellä

päivää nukkumaan”, aprikoivat lapset.

Kaikkinsa elokuva huokui hyväntuulisuutta ja siinä oli kivoja leikkejä. ”Mekin ollaan telttailtu, pyöräilty ja leikitty etsivää,” lapset hihkuvat.

5–6- JA 6–8-VUOTIAIDEN

SANATAIDERYHMÄ

Reetta ja Ronja
YLE TV2 Lapset 2009
yli 5-vuotiaille
Lyhytelokuvapaketti 6
la klo 12, Studio

Nur ja hänen isoisänsä lähentyvät elokuvan aikana.

Sympaattista yksinkertaisuutta

Mitä tapahtuu, kun takapajuiseen katoliseen pikkukylään palaa kaksikymmentä vuotta omilla teillään kulkenut mies muslimivaimonsa ja pienen Nurpoikansa kanssa? Tulokkaita ei oteta hyvin vastaan.

Isoisän tarina kertoo Narcisosta ja hänen pojastaan Tommasosta, joka palaa 20 vuoden hiljaiselon jälkeen Intiasta muslimiperheeseen. Tommaso kuohuttaa kylän asukkaita uudella perheellään ja parrallaan, mutta hänen tuloonsa on myös syy. Hänellä on vakava sairaus, joka lopulta vie häneltä hengen.

Elokuva on lavasteiltaan yksinkertainen ja kuvaukseltaan alkeellinen. Elokuvesta puuttui suomenkielinen tekstitys ja englanninkielinenkin ontui pahasti.

Kaikessa yksinkertaisuudessaan ja eleettömydessään elokuva olisi voinut olla hyvä. Sen sanoma

pienen kylän uskonnollisesta suvaitsemattomuudesta ja ahdaskatseisuudesta loi elokuvalla oivat mahdollisuudet onnistumiseen, mutta siihen se ei yltänyt. Henkilöt herättivätsympatiammejakeräsivät myötätuntomme, ja elokuvalla tekisi mieli antaa hyvät arvostelut, mutta näyttelijäsuoritukset jäivät suurimmalta osin keskinkertaisiksi ja elokuva suorastaan tylsäksi.

Juonta etsimässä

Elokuva oli täynnä potentiaalisia alkuja juonenkänteille ja puhutteleville teemoille. Niihin ei kuitenkaan tartuttu, vaan ne vain jätettiin roikkumaan ilmaan. Sen vuoksi juoni jäi olemattomaksi ja jätti jälkeensä dokumenttimaisen tunnelman. Tuntui, että elokuvan lopetusta venytettiin turhan pitkään, jolloin huomio alkoi kiinnittyä pikkuseikkoihin, kuten kehnoon tekstitykseen ja

kuvanlaatuun. Ja kun elokuva sitten vihdoinkin pääsi lopetukseensa, menetti se uskottavuutensa. Loppu oli yllättävä – eikä hyvällä tavalla.

Kahdentoista vuoden ikä-rajaa ihmetyttää meitä, sillä kohtauksien puolesta elokuvan voisi katsoa nuorempikin, tosin englanninkieliset tekstit ovat ymmärtämisen esteenä.

Elokuvan tueksi on sanottava, että sen maisemat olivat kauniita ja musiikki maalasi kohtauksiin oikeanlaisen tunnelman. Lisäksi isoisän ja Nurin kahdenkeskiset kohtaukset olivat koskettavia.

IIDA AHONEN JA MARI HAKALA
SANATAIDERYHMÄ KAMELEONTTI

Narciso - Dietro i cannoni, davant ai muli
Italia 2009, 98 min
yli 12-vuotiaille

TIEDOTUS

Elokuvia moneen lähtöön

Tässä on muistutus vielä muutamasta erikoistarjouksesta festivaaliviikon aikana:

Yksinhuoltajat pääsevät ilmaiseksi seuraaviin näytöksiin tullessaan katsomaan elokuvia lasten kanssa:

pe klo 15 Pelle Poliisiauton molskahdus, Plaza 4 ja la klo 10 Opopomoz, Valve-sali.

Lapsille elokuvalippu maksaa neljä euroa.

Pelle Poliisiauton molskahdus on norjalainen animaatioelokuva. Näytöksen tulkkaa suomeksi Juha Wunsch, joka tuo elokuvaan oman tunnelmansa eläytymisellään. Opopomoz on italialainen animaatioelokuva, jossa seikkaillaan jouluisissa tunnelmissa.

Lauantaina festivaaleilla muistetaan isiä. He pääsevät ilmaiseksi Isä-elokuvaan tullessaan yhdessä lapsensa kanssa. Isä-elokuva esitetään lauantaina klo 18 teatterissa Plaza 5. Lastenlipun hinta on neljä euroa.

Nähdään elokuvissa!

MARJO PEKONEN

29. Oulun kansainvälinen lasten- ja nuortenelokuvien festivaali 15. - 21.11.2010
<http://www.ouluelokuvakeskus.fi/lef>

TOIMITUS

Päätoimittajat: Anna Anttonen ja Kati Inkala

Toimitus: Anu-Riikka Kokko, Anni Rajaniemi, Mervi Mikkonen, Ainokaisa Veteläinen, Marjo Pekonen, Edith Njoroge, Olivia Ala-Poikela, Saga Klemetti, Maria Suopajarvi, Elsa Kilpi, Tarmo Lahdenperä, Hertta Inkala, Unni Satomaa, Venla Laukka, Eero Harju-Könnö, Ada Klemetti, Mimosa Tuomala

Taitto: Henna Toppi

Julkaisija: Valveen sanataidekoulu, Oulun kansainvälinen lasten- ja nuortenelokuvien festivaali
Painos: 400 kpl

LEFFA-ARVIO

Vakavuutta kevyesti ja huumorilla

Giovanni Veroneesin ohjaamasta elokuvasta *Lapset ja vanhemmat: Ravistettava ennen käyttöä* ei puutu omalaatuisia henkilöitä hahmoja eikä outoja yhteenottoja lasten ja vanhempien välillä. Suomalaisen silmin katsottuna italialaisille tyypilliset eleet ovat erittäin koomisia, mutta elokuvasta saa irti myös vakavamman pohjan. Pohjimmiltaan elokuva kuvaa eri sukupolvien suhteita välittämättä iästä.

Elokuva kertoo lähes 15-vuoti-

aasta Ninasta ja hänen sekalaisista kotioloistaan, joita hän selvittää kouluaineissa. Ninan vanhemmat päättävät elokuvan alussa vihdoinkin erota, ja samoihin aikoihin pikkuväljelmä Ettoresta paljastuu julma, pienen Hitlerin kaltainen rasisti. Omat paineensa Ninalle antavat myös kavereipiiri ja orastava ihastus.

Riidoista huolimatta elokuva on perustunnelmaltaan kevyt ja huumoristinen. Kiitos kuuluu Ninan hauskalle mummulle ja sähläville

vanhemmille, joiden suorasanaiset kommentit onnistuivat aina kirvoittamaan naurunpyrkähdyksiä. Elokuvan aihe koskettua varmasti kaikkia, ja se kannattaa ehdottomasti katsoa viihdyttävyytensä takia.

ANU-RIIKKA KOKKO
SANATAIDERYHMÄ KAMELEONTTI

(Lapset ja vanhemmat: ravistettava ennen käyttöä)
Italia 2010, 110 min
yli 13-vuotiaille

Esitykset:
Su 21.11. klo 15, Studio

VALOKEILA

XXVIX OULUN KANSAINVÄLISEN LASTEN- JA
NUORTENELOKUVIEN FESTIVAALIN VIRALLINEN
ÄÄNENKANNATTAJA

Appelsiinityttö koskettaa

LUE LISÄÄ TAKASIVULTA!

LUKUFILIKSIÄ

Risto räppää ja rummuttaa

Valveen sanataidekouluun 10–12-vuotiaat uppoutuivat syksyn aikana Sinikka ja Tiina Nopolan Risto Räppääjä -kirjoihin. Räppääjät olivat lasten mielestä hauskoja ja niitä oli ihana lukea. Osa kuitenkin ajatteli, että kirjat olivat välillä tylsiä, mutta piirretyt kuvat piristivät ja niitä keuhuttiin.

Risto Räppääjä on harrastajien mukaan laiska, tylsä, nörtti rumpali ja välillä omituinen, jokseenkin kuitenkin ihan normaali poika. Risto mekkaloi kovasti. Hän on rumpalilahjakkuus sekä uskomaton räppääjä. Risto tykkää Nellistä, mutta on sen verran ujo, ettei uskalla kertoa sitä. Risto ei myöskään kerro, jos sattuu pelkäämään jotain.

Risto asuu tätinsä Rauha Räppääjän kanssa, ja heillä on uskomattomia seikkailuja yhdessä. Rauha on nimensä mukaan rauhallinen, pelokas ja hiukan ujo. Risto seikkailee myös monien muiden mielenkiintoisten hahmojen, kuten Pakastaja-Elvin, herra Lindberin, Henrietan, Hilpuri Tillin ja Villen, kanssa.

Räppääjä-kirjojen taustoista tiesi vain yksi harrastaja ja paljon tiesikin, sillä aihe oli tuttu äidinkielen tunnilta. Hän muisti muun muassa, että idea Risto Räppääjään on tullut siitä, kun Sinikan poika rakensi rummustoja astioista. Niitä hän rummutti puukauhoilla ja haarukoilla.

Sanataideharrastajat suosittelivat Räppääjä-kirjoja 7–9-vuotiaille sekä niille, jotka pitävät huumorista ja lastenkirjoista, lukutoukille mutta myös lukemisväsymystä poteville.

10–12-VUOTIAIDEN
SANATAIDEKERHO

VALOKEILASSA

Niks naks ja hui!

Katsoimme 8–12-vuotiaiden sanataidekouluilaisten kanssa Risto Räppääjä ja polkupyörävaras -elokuvan. Elokuvan aluksi tapasimme ohjaaja Mari Rantasilan, joka vastaili kysymyksiimme ja antoi nimikirjoitukset. Saimme kuulla esimerkiksi sen, että ensi kesänä kuvataan kolmas Risto-elokuva!

Risto Räppääjä ja polkupyörävaras -elokuvassa Rauha-täti ja herra Lindberg päättävät lähteä lomalle, ja Ristoa sekä Nelli Nuudelipäätä saapuu hoitamaan hirmuinen Pakastaja-Elvi. Lohdutukseksi Risto saa uuden, hienon polkupyörän, joka kuitenkin salaperäisesti katoaa. Risto ja Nelli päättävät etsiä polkupyörän ja tämän myötä he kokevat uskomattomia seikkailuita yhdessä. Elokuvan huumorin takaa löytyy vakavampiakin aiheita, kuten erilaisuus.

Huumoria ja jännitystä

Risto Räppääjä ja polkupyörävaras on hauska ja hieman jännittäväkin elokuva. 8–9-vuotiaiden sanataideryhmän suosikkiahmoiksi elokuvassa nousivat Nelli Nuudelipää, Pakastaja-Elvi sekä hassusti puhuva sairaanhoitaja.

Ryhmäläisten mielestä jännitystä elokuvaan toivat paitsi polkupyörävaras, myös Elvin hurja olemus ja Rauha-tädin korvaan juuttunut uistin. Elokuvaa kannatti tulla katsomaan, vaikka osa oli sen jo aiemmin nähnytkin. Räppääjä piti katsojan teoissaan ja sai hyvälle tuulelle!

10–12-vuotiaiden mielestä paras kohtaaminen oli, kun Rauha ja herra Lindberg lähtivät uimaan. Lindberg luuli saavansa saaliikseen ison kalan, mutta saikin ihmisen, jolla oli suuret räpylät.

Jännittäviä kohtauksia oli paljon, mutta kaikkein kutkuttavinta oli, kun Risto vietiin leikkaukseen. Riston noutaneet sairaanhoitajat olivat myös isompien harrastajien suosikkiahmoja. ”Niks naks”, he toistelivat, kun pääsimme ulos elokuvateatterista.

Sanataidekouluilaisten suosikki Pakastaja-Elvi.

Elokuva karisti kuin karistikin viimeisetkin ajatuksen rippeet siitä, että Risto olisi tylsä. Päinvastoin, hän on huumorintajuinen, komea, empaattinen ja vauhdikas kaveri!

8 - 9-VUOTIAIDEN
SANATAIDEKERHO
10 - 12-VUOTIAIDEN
SANATAIDERYHMÄ

Risto Räppääjä ja polkupyörävaras
Suomi 2010, 75 min
Sallittu

su 21.11. klo 10, Valvesali

FESTARITUNNELMISSA

Pysäyttämätöntä tyttöenergiaa

Kun 12-vuotiaan Ohnan perheen ravintolasta löydetään huumeita ja isovelji Yahn viedään syyttömänä vankilaan, on kesälomailevan Enkelipartion aika toimia. Ystävykset Maja, Rikke ja Ohna ottavat jutun hoitaakseen, sillä poliisit ovat varmoja Yahnin syyllisyydestä. Tästä syystä Enkelipartion on aika lähteä huumeidiilereiden jäljille.

Enkelipartio on perusteiltaan hyvä elokuva, mutta se tahtoo

hukkua lapsietsiväelokuvien monenkirjajaan massaan. Lasten on tehtävä poliisin työ, sillä poliisit eivät piittaa, ja pelottavat huumeidiilerit kaatuvat tyttöjen talloessa varpaille. Mikään ei tunnu voivan pysäyttää tyttöenergialla toimivaa Enkelipartiota.

Enkelipartio on kokonaisuudessaan kaunis elokuva ystävyystunnetusta. Pieniä ihastuksia ja suurta ystävyystunnetusta täynnä oleva elokuva

soveltuu parhaiten alakouluikäisille. Silti kaunis musiikki ja katto-maisemat luovat mielenkiintoisen tunnelman, jota katsoo mielellään.

VIIVI HUTTUNEN JA
ANNUKKA RYTKY
SANATAIDERYHMÄ KYNÄKIRAHVI

Asfaltenglene (Enkelipartio)
ohj. Lars Berg
Norja 2010, 77 min

Lumoava, murheellinen rakkaustarina

Valkokankaalle heijastuu taivaankappaleita ja samalla kuuluu aikuisen ja lapsen rauhallisen innostunutta keskustelua tähdistä, planeetoista ja niiden nimistä. Tästä alkaa Eva Dahrin ohjaama Appelsiinityttö.

Elokuva perustuu Jostein Gaardnerin samannimiseen romaanin. Maailmanlaajuiseen suosioon Gaarder ampaisi 90-luvun puolivälissä filosofisella romaanillaan *Sofian maailma*. Kotimaassaan Norjassa Gaardnerin teokset tuntuvat houkuttavan elokuvantekijöitä: viime vuoden festivaalilla nähtiin elokuvasovitus kirjasta *Enkelimysteerio*.

Katsoimme Appelsiinitytön yhdessä nuortenryhmämme Kameleontin kanssa. Odotukset olivat korkealla, sillä aika moni meistä oli lukenut Appelsiinitytön tarinan.

Elokuva kertoo Georg-nimisestä pojasta, joka saa 16-vuotislahjakseen kirjeen vuosia sitten kuolleelta isältään. Kirje on oikeastaan huikkea, omakohtainen rakkaustarina. Elokuva kerrotaan moniin aikatasoihin: Georgin nykyhet-

keen, hänen isänsä nuoruuteen sekä Georgin lapsuusmuistoihin ajasta, jolloin isä vielä eli.

Gaardnerin alkuperäisromaanin tunnelma on seesteinen. Elokuvassa Georg ei aluksi halua edes muistaa kuollutta isäänsä: hän on repivä, synkkä, kömpelö ja epävarma, kuten 16-vuotiaan kuuluinkin. Näyttelijäntyo on hienoa. Nuorten henkilöahmojen välillä risteilevä jännite tuntuu katsojan vatsanpohjassa asti.

Kameleontti-ryhmän nuorten mielestä elokuva oli haikaa ja ihanan rauhallinen, kuvaus hyvin visuaalista ja kaunista. Värit lumosivat. Oli hyvä, ettei Appelsiinitytön näyttelijä ollut klassinen kaunotar. Hän on kaunis, mutta jotenkin erikoinen. Suhde Georgin äitiin oli sen sijaan ristiriitainen: Tuli suru siitä, käykö minullekin noin. Muuttuuko elämässä kaikki noin

radikaalisti?

Valkokankaalla nähdyn tarinan sävyt ovat kirjaa tummempia, mikä sopii hyvin elokuvan tunnelmaan. Elämän ja rakkauden taianomaisuus ja murheellinen ainutkertaisuus välittyvät riippaisevina katsojan mieleen.

Elokuvan lopussa Georg istuu äitinsä kanssa kotipihalla ja kertoo lapsuusmuistosta, josta oli yhtäkkiä tullut täysin elävä ja varmasti oma. Siinä pieni Georg istuu juuri samalla paikalla kuin nytkin, mutta isän kanssa. He juttelevat tähdistä, planeetoista ja niiden nimistä. Isä sanoo, että aina kun hän näkee Venuksen, hän ajattelee Georgin äitiä.

Ympyrä on sulkeutunut, hauras tasapaino löytynyt. On lopputekstin aika.

ANNA ANTONEN JA KATI INKALA
SEKÄ SANATAIDERYHMÄ
KAMELEONTTI

Appelsinipiken (Appelsiinityttö)
Norja 2009, 81 min
su 21.11. klo 12, Plaza 5

On aika julistaa voittajat

Festivaaliviikko on jo lopuillaan, joten on aika muistella, miten tähän on päästy.

Hyvissä ajoin ennen festivaalin alkua kaikki ilmoittautuneet elokuvat on katsottu ja niistä on valittu tämän vuoden ohjelmisto. Valikoidut elokuvat on käännetty ja tekstitetty. Elokuvien tekijöitä on kutsuttu paikalle kertomaan omista elokuvistaan. Kilpasarjoja varten on valittu tuomarit, joiden tehtävänä on katsoa festivaalin aikana kaikki oman sarjansa elokuvat ja valita niistä voittajat.

Festivaalitunnelmaa luovat myös viikon aikana järjestettävät oheistapahtumat, kuten konsertit, näyttelyt ja seminaarit. Festivaali-infossa tiedetään näistä, kuten myös näyttösten aloitusajat ja esityspaikat.

Lauantaina viikko huipentuu palkintojenjakotilaisuuteen Valvesalissa kello 14. On aika juhlia voittajia ja kiittää kaikkia onnistuneesta festivaaliviikosta.

MARJO PEKONEN

29. Oulun kansainvälinen lasten- ja nuortenelokuvien festivaali 15. - 21.11.2010
<http://www.ouluelokuvakeskus.fi/lef>

TOIMITUS

Päätösmittajat: Anna Anttonen ja Kati Inkala

Toimitus: Maria Muilu, Viivi Huttunen, Annukka Rytty, Marjo Pekonen, Anna Hirvelä, Adalmiina Levy, Iiris Ihalainen, Atte Koivunen, Anna Salmi, Aino Korhonen, Jami Kontturi, Ville Rytönen, Katri Heikkinen, Arttu Kallunki, Karoliina Hyrkäs, Eliisa Halonen, Iiris Kontio, Oona Tuomaala, Viivi Kaikkonen, Veeti Taimisto, Viivi Immonen, Elina Tihinen, Laura Ristolainen, Kaija Rahkonen, Maria Rasinkangas, Olivia Olamba, Mervi Mikkonen, Senni Lutinen, Anni Rajaniemi, Anu-Riikka Kokko, Jutta Jurmu, Kristiina Leinonen ja Pauliina Immonen
Taitto: Henna Toppi
Julkaisija: Valveen sanataidekoulu, Oulun kansainvälinen lasten- ja nuortenelokuvien festivaali
Painos: 400 kpl

LEFFA-ARVIO

Veljesrakkautta ja maaginen sädepistooli

Elokuvassa *Superveljeni* Anton on tavallinen päähenkilö, 10-vuotias poika, jota kiusaajien lauma vainoo. Antonin isovelji Buller on autisti, ja Anton joutuu katsomaan pojan perään. Bullerin intohimo on avaruus, eikä hän oikein ymmärrä muita ihmisiä. Antonin suurin toive olisi saada tavallinen veli. Ja kas vain – eräänä yönä taivaalta putoaakin maaginen sädepistooli, jonka avulla Bullerista tulee Antonin aina toivoma isovelji, mutta kaikki ei ole helppoa edes

Superveljen kanssa.

Birger Larsenin neljännen elokuvan teema ei ole yleinen. Elokuva sekoittaa realismia ja fantasiaa kiitettävästi ja luo aiheen karuudesta huolimatta kepeän tunnelman. Jotkut kohtaukset olivat yliampuvia ja liiaksi näyteltäviä, mutta muuten näyttelijät onnistuivat rooleissaan. Hahmot olivat omanlaisiaan mutta uskottavia aina karmivan päällekkäystä nuoresta rakastajattaresta itsetietoiseen kiusaajajengin pomoon.

Leffa sopii monenikäiselle. Siinä on selvästi lapsia miellyttävää huumoria mutta myös vakavampi sanoma. Vaikka elokuva eteni välillä tökkien ja jotkut hauskoiksi tarkoitetut jutut saivat lähinnä hymähtämään kuivasti, jäi leffasta hyvä mieli.

MARIA MUILU

SANATAIDERYHMÄ KYNÄKIRAHVI

Superbror (Superveljeni)
Tanska 2009, 89 min
yli 10-vuotiaille